

לשמוע קול תורה – מצווה בפרשה

פרשת במדבר

היחס הראוי למבקשים להתגייר

פרשתנו מלמדת כי לאדם שאיננו כוהן אסור להיכנס להיכל שבמקדש, והעובר על כך נענש בחומרה:

"וְאֵת אֶהָרַן וְאֵת בְּנָיו תִּפְקֹד וְשָׁמְרוּ אֶת פְּהַנְתֶּם וְהִזְרֵה קֶרֶב יוֹמֵת" (במדבר ג, י).

בגמרא מסופר על גוי אחד ששמע על כבודם של הכוהנים הגדולים, והתעורר בו רצון עז להתגייר כדי להפוך לכוהן גדול:

"שוב מעשה בנכרי אחד שהיה עובר אחורי בית המדרש, ושמע קול סופר שהיה אומר ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד. אמר: הללו למי? אמרו לו: לכהן גדול. אמר אותו נכרי בעצמו: אלך ואתגייר בשביל ששימוני כהן גדול. בא לפני שמאי, אמר ליה: גיירני על מנת שתשימני כהן גדול, דחפו באמת הבנין שבידו. בא לפני הלל – גייריה".

ומה עשה הלל לאחר הגיור כדי להניא את הגר מרצונו להיות כוהן גדול?

"אמר לו: כלום מעמידין מלך אלא מי שיודע טכסיסי מלכות, לך למוד טכסיסי מלכות. הלך וקרא, כיון שהגיע והזר הקרב יומת אמר ליה: מקרא זה על מי נאמר? אמר לו: אפילו על דוד מלך ישראל. נשא אותו גר קל וחומר בעצמו: ומה ישראל שנקראו בניים למקום, ומתוך אהבה שאהבם קרא להם בני בכרי ישראל, כתיב עליהם והזר הקרב יומת, גר הקל שבא במקלו ובתרמילו – על אחת כמה וכמה! בא לפני שמאי, אמר לו: כלום ראוי אני להיות כהן גדול? והלא כתיב בתורה והזר הקרב יומת! בא לפני הלל, אמר לו: ענוותן הלל, ינחו לך ברכות על ראשך שהקרבתי תחת כנפי השכינה" (שבת לא, א).

סיפור זה בא על רקע שני סיפורים דומים שהובאו לפניו בגמרא על נוכרים שביקשו להתגייר – ואת שניהם דחה שמאי וקירב הלל. לאחר כל הסיפורים מתארת הגמרא:

"לימים נזדווגו שלשתן למקום אחד, אמרו: קפדנותו של שמאי בקשה לטורדנו מן העולם, ענוותנותו של הלל קרבנו תחת כנפי השכינה" (שם).

הינה כי כן, עלינו ללמוד מהלל את היחס הראוי לאלו הדופקים על דלתנו ומבקשים להיכנס לעם ישראל.

שאל דוד בוצ'קו